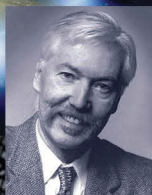


NEJZAJÍMAVĚJŠÍ PŘÍPADY REINKARNACE

Fotografie › Důkazy › Výzkum › Výpovědi



*Věnováno všem,
kteří věří, že smrtí život nekončí...*

ZÁHADY
ŽIVOTA

Nejzajímavější případy reinkarnace

*Věnováno všem,
kteří věří, že smrtí život nekončí...*

ZÁHADY

Integro o mystériích, vízeni a žití

ŽIVOTA



ZÁHADY
ZIVOTA

Vydala Ramaja s. r. o.,
Vyšehradská 1349/2, 128 00 Praha 2
www.zahadyzivota.cz
e-mail: redakce@zahadyzivota.cz

Rok vydání **2021**
ISBN e-knihy 978-80-908336-1-6
Obálka, grafická úprava a typo
© Markéta Pilzová

Všechna práva jsou vyhrazena.

Kniha jako celek ani žádná její část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována. V případě jejího šíření neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona a trestního zákoníku.

OBSAH

- 7** *Nikdy nekončící život*
 - výzkum *Iana* *Stevensona* a pět společných charakteristik
 projevů reinkarnace
- 19** *Návrat Anne Frankové*
- 29** *Vrátím se. Ale ne sama!*
- 33** *Včerejší děti*
- 45** *Vlající plesové šaty Waynea Petersona*
- 53** *Maminko, byl jsem vrah!*
- 57** *Neuvěřitelný případ Iris F.*
- 67** *Žil jsem dřív v Hollywoodu*
- 73** *Psanec v sukni*
- 89** *Ozvěny II. světové války: Dva případy za ostnatým drátem*
- 97** *Tajná láska faraona Setiho*
- 105** *Stvořil jsem Titanik!*
- 113** *Noční můry Tikwah Feinsteinové*
- 123** *Příliš silné ozvěny muže*
- 129** *Kdo žije v tělech našich dětí?*
- 139** *Hlasitý křik minulého života*
- 149** *Podivuhodný příběh Carla Edona*
- 157** *Hromadné převtělení v Millboro*
- 161** *Malý pilot James Leininger*
- 171** *Ochranný závoj blažené nevědomosti*
 - rozhovor s *Ianem Stevensonem*

Upozorňujeme, že kniha je určena pouze pro potřeby kupujícího.

Nikdy nekončící život

Pokud bychom přijali reinkarnaci (znovuvtělování) jako prokázaný mechanismus lidského bytí, změnil by se nějak zásadně svět a způsob prožívání našeho života? Zřejmě ano... Vědec, psycholog a psychiatr Dr. Ian Stevenson se zabýval seriózním výzkumem teorie reinkarnace po celou dobu své profesní kariéry a předložil ve svých knihách a publikovaných případech veřejnosti dostatek důkazů, které hovoří pro teorii, že smrtí život nekončí, ale pokračuje. Jen v jiném těle, v jiné době. A vědecká obec? Mlčí. Otázkou je, proč natolik průkazné argumenty nejsou brány vážně, nemluví se o nich a v lepším případě se »shazují ze stolu« jako cosi velmi nepohodlného.



Ian Stevenson (1918-2007), renomovaný psychiatr a psycholog, vedoucí katedry psychiatrie, se výzkumu reinkarnace věnoval po dobu 50 let. Byl také zakladatelem a ředitelem divize percepčních studií zkoumajících parapsychologické jevy (*reinkarnace, zážitky blízké smrti, mimotělní zkušenosti, komunikace po smrti, vize těsně před smrtí, změněné stavy vědomí a PSI*). Díky své vědecké práci v oblasti teorie reinkarnace je i poté, co zemřel, respektovanou a mezinárodně uznávanou kapacitou na danou problematiku. Během své-

ho dlouholetého výzkumu shromáždil nezvratné důkazy o tom, že vzpomínky a fyzická zranění mohou »přecházet« z jednoho života do druhého. Po dobu 40 let cestoval po celém světě a shromažďoval případy dětí, které si ve věku 3-5 let vzpomínaly na svůj minulý život. Na konci jeho práce se počet zkoumaných případů ustálil na 3000 dětí. Pečlivý výzkum přinesl důkazy, že tyto děti měly neobvyklé schopnosti, nemoci, fobie, znaménka a vědomosti o soukromém životě zemřelé osoby, které nebylo možné vysvětlit životním prostředím či dědičností, tedy jinak, než tím, že si je přinesly s sebou z minulého života.

VÝZKUM DOKTORA STEVENSONA

Se svým výzkumem začal v roce 1960, kdy se dozvěděl o dítěti ze Srí Lanky, jež tvrdilo, že si pamatuje svůj minulý život. Po prozkoumání všech detailů, které se k případu vázaly, došel k přesvědčení, že reinkarnace je možnou realitou. Toho roku také Dr. Stevenson publikoval v časopise zabývajícím se okultním výzkumem dva články, kde okolnosti a důkazy provázající tento případ vědecky předložil veřejnosti. Odezva na sebe nenechala dlouho čekat a Ian Stevenson byl zaplaven dalšími případy, které se tomu prvnímu – zveřejněnému – podobaly jako vejce vejci. Výzkum byl nastartován a »materiálu« měl víc než dost. Jak případy lavinovitě přibývaly, rostla i ambice a touha Dr. Stevensona vědecky kvantifikovat prakticky dodnes vědou zcela ignorovanou možnost reinkarnace, jednu z největších světových záhad.

Roku 1982 Ian Stevenson založil společnost, která se tomuto jevu začala seriózně věnovat a vědecky jej zkoumat. Dr. Stevenson je také autorem zhruba 300 prací a 14 knih, zabývajících se tématem reinkarnace. Jeho kniha z roku 1966 »Dvacet případů nepochybných převtělení« se stala v rámci tohoto výzkumu klasikou. Roku 2003 Dr. Stevenson publikoval svou druhou knihu o reinkarnaci – *Evropské případy reinkarnačního druhu (European Cases of the Reincarnation Type)*. Již předtím – roce 1997 – vydal ale svůj nejzásadnější souhrn prací, dvoudílnou knihu *Reinkarnace a biologie: příspěvek k etiologii mateřských znamének a vrozených vad (Reincarnation and Biology: A Contribution to the Etiology of Birthmarks and Birth Defects)*.

Na 2268 stranách se zaměřil především na děti, které si vzpomínaly na svůj minulý život a narodily se s deformitami či jinými anomáliemi, jež nemohly získat cestou dědičnosti (nebo vlivem prenatalních a perinatálních podmínek

vývoje). Tato monumentální kniha obsahuje stovky fotografií a pitevních zpráv či nákresů, které přinášejí nepopíratelné důkazy o souvislostech mezi předchozím a následujícím životem jedné duše. Rozebírá se tu na 200 případů dětí, včetně jejich vzpomínek na minulé životy a, zejména, mateřských znamének (nebo vrozených deformit) v souvislosti s chorobami a poraněními (způsobem úmrtí) zemřelých osob, jimiž tyto děti dle svého tvrzení byly v předchozím vtělení. V roce 1997 Ian Stevenson publikoval zhuštěnou verzi této knihy pro širokou veřejnost s názvem *Kde se protínají reinkarnace a biologie* (*Where Reincarnation and Biology Intersect*). Jeho výzkum se také stal předmětem dvou významných děl, *Staré duše: vědecké hledání důkazů o minulých životech* (*Old Souls: The Scientific Search for Proof of Past Lives*) od Toma Shrodera *Život před životem: Vědecké zkoumání vzpomínek dětí na předchozí životy* (*Life Before Life: A Scientific Investigation of Children's Memories of Previous Lives*) a od Dr. Jima B. Tuckera, profesora psychiatrie na Univerzitě ve Virginii. Mnoho lidí, včetně skeptiků a vědců, souhlasí s tím, že případy předložené veřejnosti i vědecké obci Dr. Stevensonem přinášejí ten nejlepší důkaz pro podporu teorie reinkarnace.

Během svého původního výzkumu v různých případech dětských vzpomínek na minulé životy si Ian Stevenson všiml, že tyto děti často měly vrozená mateřská znaménka, která, alespoň podle dochovaných záznamů, souvisela s jejich vraždou nebo úmrtím v předchozím životě. Jejich zkoumání tak získalo zvláštní význam pro teorii reinkarnace, protože podpořilo jednotlivé případy objektivními a zaznamenanými důkazy. Neúplné vzpomínky a výpovědi dětí (*i když byly ověřovány z mnoha stran*) tak získaly na přesvědčivosti i výpovědní hodnotě.

Mnoho případů zkoumaných Dr. Stevensonem je doplněno o lékařské dokumenty a patologické zprávy a ty tak slouží jako další důkaz spojitosti mezi předchozím a následujícím životem. Dr. Stevenson zjistil, že v případech, jež zkoumal a ve kterých současně byla přítomna i mateřská znaménka a deformity, neexistovalo jiné vysvětlení než reinkarnace. Pouze 30 % - 60 % z těchto deformit šlo přičíst na vrub vrozeným vadám, které vznikly v souvislosti s genetickými faktory, virovou infekcí nebo působením toxických látek (*např. u dětí poškozených drogou Thalidomidem nebo alkoholem, které jejich matky konzumovaly během těhotenství*).

Kromě těchto prokazatelných příčin neměla lékařská profese pro zbývajících 40 až 70 % případů jiné vysvětlení, než že jde o »pouhé náhody«. Stevensonovi se tak podařilo vnést nové světlo do případů dětí s vrozenými deformitami »bez

příčin«, a nejen to. Navíc přináší hypotézu, proč se objevují právě na té které konkrétní části těla.

PĚT SPOLEČNÝCH CHARAKTERISTIK

Většina zkoumaných případů dětí se vzpomínkami na minulý život vykazovala jednu až pět společných charakteristik:

1 Dítě tvrdí, že »si přálo« narodit se konkrétnímu páru, nebo člověku. Děje se tak obvykle kvůli přesvědčení duše, že těmito konkrétními lidmi a s postižením, se kterým přijde na svět, o ni bude v novém životě »dobře postaráno«. Takové předběžné požadavky se objevily u případů z Indie a Tibetu.

2 Časté jsou výskyty prorockých snů. Zemřelý »přichází« za těhotnou ženou do snu a sděluje, že jí narodí. Někdy mají takový sen také příbuzní nebo i přátelé těhotné ženy. Tyto prorocké sny jsou hojné v Barmě a mezi eskymáky na Aljašce.

3 V kulturách, jež věří v reinkarnaci, kontroluje tělo novorozeného dítěte ihned po porodu rodina. Hledají se rozpoznatelná znaménka a podle nich se určuje, zda se konkrétní zemřelá osoba, již rodina znala, znovuzrodila k nim. Toto hledání znamének je typické pro Indii a Nigérii. Různé kmeny západní Afriky hledají charakteristické značky i na těle zesnulého, právě z těchto důvodů – aby bylo možné později identifikovat osobu, která bude znovuzrozena.

4 Děti obvykle začínají mluvit o svých vzpomínkách na minulý život mezi druhým a čtvrtým rokem věku. Vzpomínky postupem času mizí a zcela se vytratí s příchodem sedmého roku. Samozřejmě i tady existují výjimky: dítě si pamatuje na předchozí život, ale nemluví o něm z různých důvodů.

Většina dětí mluví o své předchozí identitě s velkou intenzitou a emocemi. Často se v tom současném životě »ztrácí«, dělá jim potíže zorientovat se, který svět je skutečný a který není. Často dochází k jakési dvojí existenci v době, kdy vzpomínky na minulost převáží ten současný život a převzou »otěže«. To je také důvod, proč obvykle tyto děti mluví o svém minulém životě v přítomném čase a říkají např.: »Mám manžela a dvě děti, které žijí v Džajpuru.« A téměř všechny z nich jsou schopné vyprávět o událostech, které zapříčinily jejich

smrt. Tyto děti mají tendence považovat své předchozí rodiče za své skutečné rodiče (*představte si adoptované dítě, které si pamatuje na svou pravou rodinu*) a obvykle se chtějí vrátit k nim. Po nalezení předchozí rodiny a zjištění podrobností o svém minulém životě pak přichází pátý společný jmenovatel – nápadné nebo neobvyklé chování dítěte zesílí.

5 Například pokud se dítě narodí v Indii do chudé rodiny a v předchozím životě bylo členem vyšší kasty, cítí se v nové rodině velmi nepříjemně. Dítě v takové situaci vyžaduje, aby se k němu zbytek rodiny choval podřízeně, s úctou a může například odmítnout nosit levné oblečení. Stevenson ve svých studiích demonstruje několik příkladů těchto neobvyklých vzorců chování.

V 35 % případů zkoumaných dětí, které zemřely nepřirozenou smrtí, se vytvořila fobie. Například v případech, kdy došlo v předchozí existenci k utonutí, se často vyvine fobie z hluboké vody. Pokud bylo dítě v minulém životě zastřeleno, často se bojí zbraní a hlasitých ran obecně. Při úmrtí v důsledku dopravní nehody se vyvíjí fobie z cestování v autě, autobusu nebo nákladním automobilu.

Další často neobvyklá forma chování, kterou Dr. Stevenson zpozoroval, se týká dětí, jež vyžadují k jídlu zvláštní druhy potravin, nebo chtějí nosit oblečení odlišné od kultury, do níž byly zrozeny. Pokud dítě v předešlém životě zemřelo jako závislý narkoman, alkoholik atp., může po těchto látkách intenzivně toužit.

Mnohé z dětí se vzpomínkami na minulé životy mají schopnosti nebo nadání, které měly i ve svých předchozích životech. Často také děti, které měly v minulém životě opačné pohlaví, vykazují obtíže s přizpůsobením se novému stavu. Tyto problémy týkající se »změny pohlaví«, mohou vést k pozdější homosexualitě. »Bývalé dívky«, které se zrodily jako chlapci, si mohou přát dívčí šaty, nebo si raději hrají s dívkami než s chlapci.

Všechny tyto zvláštnosti chování malých dětí jsou psychiatrům záhadou – v těchto případech totiž nelze vinit rodiče a hormonální hladina v tomto věku ještě není tak intenzivně stimulována. Po dlouhé době tak výzkum reinkarnace přinesl do této oblasti nevysvětlených otázek alespoň paprsek světla...

Následující text je výňatkem z přednášky Dr. Stevensona, kterou prezentoval na jedenáctém ročníku setkání Společnosti pro vědecký výzkum na Princetonské univerzitě v červnu roku 1992. Dr. Ian Stevenson v něm před-

ložil odborné veřejnosti důkazy, že fyzické anomálie, jakými jsou mateřská znaménka a deformity, průkazně souvisejí s převtělováním a mohou být přeneseny z minulého života do toho současného. Jeho výzkum tak poskytuje snad nejpřesvědčivější vědecké důkazy o reinkarnaci:

„Není známo téměř nic o příčinách vzniku pigmentových mateřských znamének (pigmentových névách) na kůži. Příčiny většiny vrozených vad jsou známy. Přibližně 35 % dětí, které tvrdí, že si pamatují svůj předchozí život, má mateřská znaménka či vrozené vady, jež připisují poraněním osoby, jejíž život si dítě pamatuje (tato zranění či mateřská znaménka jsou potvrzena výpověďmi dospělých příbuzných zemřelé osoby). V této souvislosti bylo zkoumáno 210 dětí.

Mateřská znaménka se obvykle nacházejí v oblasti postrádající ochlupení, na místech se svraštělou kůží; některé oblasti mají malou či žádnou pigmentaci (hypopigmentované makuly); v jiných případech je pigmentace naopak zvýšená (hyperpigmentovaný névus). Tato vrozená znaménka jsou téměř vždy vzácným typem. V případech, kdy se tyto útvary našly u dítěte vzpomínajícího si na minulý život, odpovídají jeho mateřská znaménka či vrozené vady smrtelným ranám zesnulého.

Ve 43 ze 49 případů, kdy se podařilo získat i lékařskou zprávu (obvykle pitevní protokol), se potvrdila souvislost mezi zraněními s následkem smrti a mateřským znaménkem dítěte (nebo jeho vrozenou vadou). Existuje jen málo důkazů, že rodiče a ostatní svědci vykonstruovali falešnou identitu (předchozího života), aby vysvětlili dítěti jeho mateřské znaménko či vrozenou vadu.

I když statistické údaje ukázaly, že průměrný dospělý jedinec má na kůži mezi 9-15 znaménky, jen málo je známo o příčině jejich vzniku – s výjimkou těch, která souvisejí s genetickým neurofibromatózním onemocněním. Ještě méně se ví, proč se mateřská znaménka vyskytují na tom konkrétním místě těla. V několika případech se pro umístění névy jako důležitý ukázal genetický faktor, ale příčina umístění většiny mateřských znamének zůstává neznámá.

Vrozené vady jsou na tom obdobně. Objasněné příčiny, jako jsou chemické látky (např. thalidomid), virové infekce a genetické faktory jsou zastoupeny v počtu 30-35 %. V 65 % až 70% případů bývá důvod vzniku řazen do kategorie »z. neznámých příčin«.

Mezi 895 případy dětí, které tvrdily, že si pamatují svůj předchozí život, bylo

309 (35 %) těch, jež měly charakteristická mateřská znaménka či vrozené vady související s předchozím životem. Mateřské znaménko nebo vrozená vada dítěte odpovídaly poraněním (obvykle fatálním) zemřelé osoby, jejíž život si dítě pamatovalo...

Děti se vzpomínkami na minulý život jsou ze všech částí světa, nejhojněji se vyskytují v zemích jižní Asie. Typické pro tyto děti je, že vyprávějí o minulém životě téměř ihned, jakmile se naučí mluvit, obvykle ve věku dvou až tří let, a vzpomínky mizí nejpozději kolem sedmého roku. I když některé z dětí v podstatě jen cosi poznamenají, většina z nich uvádí podrobnosti: názvy města a ulice, jména rodinných příslušníků i své vlastní, a dokonce i události umožňující identifikovat osobu, jejíž život dítě žilo před svým znovunarozením. Malé procento rodin dětí identifikovanou zemřelou osobu znalo, výrazně ale převažují případy, kdy dítě ani jeho současná rodina zemřelou osobu, s jejímž životem se dítě identifikuje, neznají. Kromě toho, že jsou tvrzení dětí ověřitelná (a námi ověřená a vyhodnocena jako totožná), mnoho z nich vykazuje zvláštnosti v chování a trpí fobiemi odpovídajícími způsobu usmrcení.

Mateřská znaménka těchto dětí jsou obvykle větší než »obyčejné« hyperpigmentované névy, jsou neobvyklých typů a zřídka odpovídají některému z »rozeznatelných vzorců lidské malformace«.

Mé vyšetřování těchto případů zahrnuje rozhovory s dětmi, jejich rodinou, svědky i rodinou zemřelé osoby, s níž se dítě identifikuje. Tam, kde to bylo možné, jsme získali i relevantní existující písemné záznamy, zejména úmrtní listy a pitevní protokoly. Ty jsme podrobili pečlivému zkoumání. V případech, v nichž respondenti sdělili, že dotyčnou rodinu zemřelého neznali, jsme vyvinuli veškeré úsilí, abychom vyloučili možnost, že se některé informace mohly přesto přirozenou cestou k dítěti dostat.

Nebrali jsme v potaz ta mateřská znaménka, u nichž jsme neměli jistotu, že se s nimi dítě již narodilo. Ptali jsme se také na výskyt podobných znamének u členů rodiny, a pokud byly zjištěny, podrobili jsme vyšetření i jejich nositele, abychom vyloučili genetický faktor. Tento nešel vyloučit v pouhých sedmi případech.

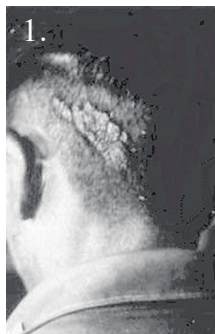
U vrozených vad jsme své dotazy směřovali na možné příčiny, jako jsou úzký

biologický vztah rodičů (příbuznost), virová infekce u matky v průběhu těhotenství a chemické příčiny vrozených vad, jako např. alkohol, drogy, léky. I zde byl faktor vzniku neznámý.

Souvztažnost mezi mateřským znaménkem a fatální ranou předchozí inkarnace byla uznána za vyhovující, pokud bylo mateřské znaménko a rána v prostoru 10 cm² při stejné anatomické poloze na těle. Ve skutečnosti mnoho z mateřských znamének a ran bylo mnohem blíž u sebe – zpravidla na stejném místě. Lékařskou zprávu – obvykle pitevní protokol – jsme získali u 49 případů. Souvztažnost mezi smrtelnou ranou a mateřským znaménkem byla uznána za vyhovující s pomocí námi uvedeného kritéria v 43 (88 %) z těchto případů! Pouze v 6 případech tedy nebyla souvislost uznána...

Vysoký podíl (88 %) shody mezi smrtelnými ranami a mateřskými znaménky (v případech, které jsou navíc doplněny pitevní zprávou) zvyšuje důvěryhodnost výpovědí vyšetřovaných dětí a hovoří zcela jasně pro teorii reinkarnace.

PŘÍPADY SE DVĚMA NEBO VÍCE MATEŘSKÝMI ZNAMÉNKY



Možnost náhodné shody je ještě více snížena v případě, že má dítě dvě i více mateřských znamének (či defektů), z nichž každé odpovídá smrtelnému zranění zemřelé osoby, jejíž život si dítě pamatuje. Obrázek 1 ukazuje hlavní abnormalitu kůže (verukózní epidermální névus) na temeni hlavy thajského chlapce. Ten jako dítě tvrdil, že byl zabit úderem velkého nože do tohoto místa a zemřel téměř okamžitě. Chlapec měl také deformovaný nehet pravého palce (obrázek 2). Deformace odpovídá chronické infekci stejného prstu, kterou zabitý muž trpěl už několik let předtím, než byl zabit.



Řada našich vyšetřovaných subjektů zahrnuje 18 případů, v nichž dvě mateřská znaménka odpovídaly vstupu a výstupu střelné rány do/z těla. U 14 případů bylo jedno mateřské znaménko větší a druhé menší. V 9 případech ze 14 se prokázalo, že menší mateřské znaménko (obvykle kulaté) odpovídalo ráně, kudy



střela vstoupila do těla, a větší znaménko (zpravidla nepravidelného tvaru) odpovídalo místu, kudy střela tělo opustila! Tato pozorování naprosto odpovídají zraněním, která zanechává střelná zbraň při průstřelu (vstup menší rána, výstup větší rána). Obrázek 3 ukazuje malé kulaté mateřské znaménko na zadní straně hlavy dalšího thajského chlapce, obrázek 4 znázorňuje větší mateřské znaménko nepravidelného tvaru na přední části hlavy. Tento chlapec tvrdil, že byl v minulém životě střelen do hlavy zezadu (způsob smrti byl ověřen)...

Z hlediska počtu pravděpodobnosti je téměř nemožné, aby se příroda takto náhodně »trefila« u dvou mateřských znamének, jež odpovídají smrtelným ranám a jejich vstupu i výstupu. Povrch kůže průměrného dospělého muže je 1,6 m². Pokud bychom si měli představit tuto plochu jako čtvercový koberec, jeho rozměry by byly cca 127 x 127 cm. Do této oblasti by se vešlo přibližně 160 čtverců o velikosti 10 cm². Pravděpodobnost, že jediné znaménko by odpovídalo stejným umístěním rány v oblasti některého ze 160 menších čtverců je pouze 1:160. Pravděpodobnost souvztažnosti mezi dvěma znaménky a dvěma ranami by pak byla 1:25 600!

DETAILY, KTERÉ MOŽNÁ PŘESVĚDČÍ I ZARYTÉHO SKEPTIKA

Thajská žena měla tři samostatná lineární mateřská znaménka blízko středové čáry zad a jako dítě si vzpomněla, že v minulém životě byla zabita trojnásobným úderem sekery do zad (bylo ověřeno).

Žena z Barmy se narodila se dvěma dokonale kulatými mateřskými znaménky v levé části hrudníku, mírně se překrývajícími, a jedno bylo zhruba poloviční velikosti než druhé. Jako dítě si vzpomněla na život ženy, jež byla omylem zastřelena brokovnicí. Ověřené informace potvrdily, že zásobník brokovnice obsahoval dvě různé velikosti střeliva a pitevní zpráva tato zranění i potvrdila.

Další barmské dítě vypovědělo, že je znovuzrozením své vlastní tety, která zemřela při operaci vrozené srdeční choroby. Toto dítě mělo dlouhé vertikální lineární mateřské znaménko v blízkosti středové linie dolní části hrudníku

a horní části břicha. Mateřské znaménko tak odpovídalo chirurgickému řezu při operaci srdce (bylo ověřeno lékařskou zprávou). Dítě z Turecka mělo horizontální lineární mateřské znaménko přes pravý horní kvadrant břicha. Připomínalo jizvu chirurgického zákroku – příčného břišního řezu. Dítě tvrdilo, že je znovuvtělením otceva pradědečka, který zemřel po operaci rakoviny slinivky.

Dva barmské případy uvedly, že žily život osob, které zemřely poté, co byly uštknuty jedovatými hady. Jejich mateřská znaménka odpovídala lékařským ře-
zům provedeným na místech uštknutí osob, jejichž životy si pamatovaly. Další barmský subjekt také vypověděl, že v předchozím životě zemřel jako dítě pokousané na noze hadem. V tomto případě však strýc dítěte použil proti uštknutí lidovou recepturu, která se praktikuje v některých částech Barmy. Na místo kousnutí se přikládá hořící doutník. Mateřské znaménko subjektu bylo kulaté a nacházelo se ve stejném místě, kam strýc uštnutého dítěte přiložil doutník.

TŘI PŘÍKLADY VROZENÝCH VAD



5.

Obrázek 5 ukazuje pravou stranu hlavy tureckého chlapce s deformací ucha (jednostranná microtia). Měl poškozenou i pravou stranu obličeje (hemifaciální microsomia). Chlapec vypověděl, že byl v minulém životě střelen brokovnicí a střela prošla místy deformací. Zraněný muž (jehož smrt si hoch pamatoval) byl převezen do nemocnice, kde zemřel o 6 dní později na poranění mozku způsobené výstřelem, vyšlým pravou stranou lebky (ověřeno kopíí lékařské zprávy z nemocnice).



6.

Obrázek 6 ukazuje na vrozenou vadu – chybějící prsty na horní končetině (jednostranná brachydaktylie) indického chlapce. Ten vypověděl, že v minulém životě zemřel v mladém věku po smrtelném zranění, kdy neopatrně strčil pravou ruku do lopatek silážového stroje. Stroj mu uřízl prsty a on vykřvácel. Většina případů brachydaktylie se týká pouze zkrácení středních článků prstů. V tomto případě chyběly kosti a »prsty« byly zastoupeny pouhými

pahýly. Podotýkám, že jednostranná brachydaktylie je mimořádně vzácné postižení.

Obrázek 7 ukazuje vrozenou deformaci dolní končetiny (jednostranná hemimélie) barmské dívky. Vypověděla, že ji v minulém životě přejel vlak. Podle očitých svědků bylo zjištěno, že vlak oddělil pravou nohu oběti nehody. Hemimélie dolních končetin je také velmi vzácným onemocněním...



ZÁVĚR

Vzhledem k tomu, že většina zkoumaných případů se vyskytuje v kultuře, pro kterou je reinkarnace nepopíratelným faktem, očekává se, že respondenti jsou ovlivněni kulturou, ve které vyrostli. Je však nezbytné, aby západní vědci pro případy, u nichž se jiné vysvětlení nenabízí, našli alternativní důvěryhodné závěry.

Nejčastějším vysvětlením zde uváděných případů doložených mateřským znamením nebo vrozenou vadou je »náhoda«. Doplnující zprávy o tělesných odlišnostech a neobvyklém chování dítěte se pak »svalují« na bujnou fantazii rodičů a kulturně přijímanou víru v reinkarnaci. Existují však seriózní důvody, proč tato »vysvětlení« nebrat vážně.

ZA PRVÉ: *rodiče (a další dotčené případy dospělých) nemají potřebu si vymýšlet a vyprávět detaily minulého života s cílem vysvětlit zranění svého potomka. Věří v reinkarnaci, a tak lézi (znaménku) připisují nějakou událost z předchozího života zcela přirozeně, aniž by měli potřebu namáhavě hledat konkrétní život s odpovídajícími detaily.*

ZA DRUHÉ: *životy zemřelých osob figurující v doložených případech byly nevyrovnané jak sociálním postavením, tak »hrdinským« chováním. Mnoho z nich žilo ve velké chudobě, či bylo »charakterově ne zcela přijatelných«. Jen málo rodičů by své děti bylo ochotno jen tak identifikovat s těmito zemřelými osobami.*

ZA TŘETÍ: *i když ve většině případů byly následně obě dotčené rodiny seznámeny (a nebo to dokonce byli příbuzní), jsem přesvědčen, že v mnoha případech*

o sobě tyto rodiny vzájemně nikdy neslyšely, natož aby se znaly (průzkum vzájemné znalosti subjektů byl velmi pečlivý). Přestože mezi nimi tedy neproběhla žádná výměna informací, shodovaly se údaje o životě a smrti osoby (z předchozího života) s výpovědí dítěte ve více než 90 procentech. U 12 zkoumaných případů rodiče dítěte sice slyšeli o smrti dotyčné osoby, ale neměli žádnou znalost smrtelných poranění této osoby.

ZA ČTVRTÉ: domnívám se, že jsem dostatečně prokázal nesmyslnost »náhodného« vztahu mezi tvrzením dětí, mateřskými znaménky či tělesnými defekty a smrtelným zraněním osoby, o níž dítě vypovíдало, že jí bylo v minulém životě. Další důkazy jsou na zvážení vědecké obce...

Tolik předložené důkazy výzkumu Dr. Iana Stevensona. Lidé s otevřenou myslí bývají na základě předložených důkazů o existenci reinkarnace přesvědčeni. To, co nechápou, je postoj vědecké obce. Zkoumáme alternativní zdroje energie, vymýšlíme způsob, jak se dostat ke vzdáleným hvězdám... A přitom si nevšímáme nejzajímavějšího Vesmíru, jenž nosíme každý z nás v sobě...

Návrat Anne Frankové



Anne Franková